

jeg ved, at der er et andet, maaske flere, Medlemmer, der har Lyst til at udtale sig derom, skal jeg ikke paa dette Tidspunkt tage Forslaget tilbage, men vente dermed til lige, før vi gaa til Afstemning.

Scharling: Endskønt jeg ikke finder Anledning til at komme ind paa den Sag, som den sidste ærede Taler saa udførlig omhandlede, eftersom Forslaget jo foreløbig er taget tilbage af Ministeren og bebudet tilbagetaget af det ærede Medlem, skal jeg dog gøre en lille Bemærkning, som det ærede Medlem gav mig Anledning til. Han opholdt sig noget ved den Omstændighed, at Konsistoriums Betænkning ikke var medfulgt Skrivelsen, og betragtede dette aabenbart som meget mistænkeligt og som et Vidnesbyrd om, at Konsistoriums Skrivelse havde været ugunstig for Foretagendet. Jeg husker i Øjeblikket ikke, hvorledes Konsistoriums Skrivelse har lydt, men er ret sikker paa, at dette ikke er Tilfældet. Jeg skal blot udtale i al Almindelighed, at denne Sag, hvilket ogsaa er naturligt, ved Universitetet opfattes med Sympati og Interesse. — I øvrigt er det Ændringsforslaget under Nr. 115, vedrørende det kongelige Teaters Budget, som har givet mig Anledning til at begære Ordet. Det ærede Finansudvalg har atter i Aar fulgt samme Vej som tidligere Aar, og som jeg oftere har tilladt mig at tale imod, til at bringe Balance til Veje paa det kongelige Teaters Budget. Dette sker paa den meget nemme og billige Maade, at man en bloc bevilger alle opførte Udgifter og sætter en Indtægt op paa Papiret, om hvilken det er givet, at den ikke kan naas. Jeg skal først bemærke, at det er unægtelig en Smule trøstesløst, naar man som Medlem af en Kommission har anvendt Tid og Kræfter i flere Aar for at behandle denne Sag, og naar dette saa er resulteret i en grundig og omfattende Betænkning, afgiven sidste Efteraar, da at se, at denne Betænkning omtrent lige saa godt kunde været uskrevet, idet den slet ikke har sat sig noget som helst Spor i Forhandlingerne her i Tinget eller nu i Finansloven. Selv den ærede Ordfører, hvis flittige Arbejde jeg anerkender, synes jo end ikke at have læst den Betænkning eller gjort sig bekendt med den. Han stiller imidlertid i Udsigt at ville gøre det efter Valget, og jeg tør da maaske drage den Slutning, at der næppe er ret mange Medlemmer her i Salen, der overhovedet have gjort sig bekendt med denne Betænkning. Dette er som sagt trøstesløst for

dem, der have haft med dette Arbejde at gøre, men jeg vil særlig fremhæve, hvad jeg gentagne Gange alt har gjort, at det Forslag, som foreligger, i Virkeligheden — jeg siger det rent ud — er demoraliserende. Det er demoraliserende, for saa vidt som det fremkalder den Forestilling hos de styrende, at det, som det kommer an paa, er at skaffe den størst mulige Indtægt, ligegyldigt, hvorledes den skaffes til Veje, og at det kun gælder om at skaffe fuldt Hus saa tit som muligt, uden Hensyn til, paa hvilket Repertoire det er. Denne Anskuelse har ogsaa fundet Udtryk i den allersidste Tid i forskellige Avisartikler, som efter deres Indhold at dømme synes mere eller mindre inspirerede fra det paagældende Sted, idet nogle af dem have indeholdt Oplysninger, som næppe nogen uden for Teatret sidder inde med. Der henvises i dem stærkt til, at det er Opgaven at skaffe fuldt Hus saa tit som muligt, og at det i og for sig er et Vidnesbyrd om Ledelsens Fortræffelighed og Publikums udelte Tilfredshed, hvis det lykkes. Der betones saa ogsaa, at det er det, Rigsdagen først og fremmest forlanger, og at Styrelsen altsaa er nødt til at stille dette i første Linie. Jeg har over for dette ønsket bestemt at gøre gældende, at dette ganske sikkert er en Misforstaaelse. Der som Opgaven kun var den at skaffe den størst mulige Indtægt ved det kongelige Teater, var der overhovedet slet ingen Anledning for Staten til at tage sig af denne Institution. Naar Staten understøtter det kongelige Teater, er det netop, fordi man ønsker, at det skal være et Sted, hvor Kunsten sættes i Højsædet, og hvor de kunstneriske Hensyn træde i første Række som noget, det gælder om at føre igennem. Der er efter min Mening ingen Anledning til at yde Bidrag til det kongelige Teater, hvis dets Repertoire og den kunstneriske Udførelse ikke er tilfredsstillende. Det er dette, der maa og skal stilles i Spidsen, og jeg vil for mit Vedkommende nedlægge Indsigelse imod, at man her i Rigsdagen skulde have et andet Syn paa den Sag. Men dernæst virker en saadan Budgetering, som nu foreslaas, demoraliserende og maa virke demoraliserende paa enhver Styrelse, fordi det i Forvejen er givet, at den er ganske uholdbar. En Forestillingsindtægt af 747,000 Kr. kan ikke naas ved det kongelige Teater og er aldrig naaet. I det første Aar efter det ny Teaters Opførelse var Forestillingsindtægten ganske vist noget over 700,000 Kr. og i 1881—82 ligeledes, men det var til Dels under Paa-